

κῶς εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ ἐσωτερικοῦ. Τὸ γεγονός τοῦτο, ὡς ἦτο φυσικόν, ἠπέιλησε μὲ κατάρρευσιν τὴν ὠργανωμένην ἔμποριαν, συνεπιῶσα καὶ τὴν Οἰκονομίαν τῶν ξηρῶν ὀπωρῶν, τὸσον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ὅσον καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Ἐν τούτοις, ἡ σημειωθείσα ἐμπλοκὴ ἦρθη προσωρινῶς, συνεπιῶσα τοῦ πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου (1914—18), κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου αἱ ἀγοραὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ εὐρέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν αὐστραλιανῶν σταφίδων, ἐπιτευχθειῶν ἰκανοποιητικωτάτων τιμῶν.

Μετὰ τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Murray, ἠνοιχθήσαν νέαι ἀρδευόμεναι ἐκτάσεις πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν ἀποστρατευθέντων ἀνδρῶν, εἰς οὓς ἐπετράπη ἡ ἐγκατάστασις σταφιδαμπελώνων. Συνεπιῶσα τῶν νέων τούτων φυτειῶν, ἡ παραγωγὴ τὸ 1923—24 ἔφθασε τοὺς 44.700 ἀγγλ. τόννους καὶ ἡ εὐημερία τῶν παραγωγῶν ξηρῶν ὀπωρῶν ἐξηρητήθη ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ τὴν διατήρησιν τῆς σταθερότητος τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τὴν διάθεσιν τῶν αὐξανομένων πλεονασμάτων τῆς παραγωγῆς εἰς τὰς ὑπερποντίους ἀγορὰς. Ἡδὲ ὁμως, ὁ συναγωνισμὸς εἰς τὴν διεθνή ἀγορὰν κατέστη ὀξύτατος. Ἡ Ἀγγλία, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς ἀποκλειστικὴν διάθεσιν τῶν αὐστραλιανῶν σταφίδων, ἐπλημμύρισε ἀπὸ σταφίδας ἑλληνικὰς, τουρκικὰς καὶ ἀμερικανικὰς.

Τὸ 1923 αἱ τιμαὶ εἰς τὰς ἀγορὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔπεσαν εἰς τὸ ἡμισυ, ἐξ οὗ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ἡ Κοινοπολιτειακὴ Κυβέρνησις νὰ πριμοδοτήσῃ τοὺς παραγωγοὺς πρὸς ἀποτροπὴν καταρρεύσεως τῆς σταφιδοκαλλιέργειας. Ἀλλὰ καὶ ἡ αὐστραλιανὴ ἀγορὰ ἐκινδύνευσε νὰ καταρρεύσῃ ἐξ αἰτίας τῶν ἐνεργειῶν ἐκείνων, αἰτίνας ἠρνοῦντο νὰ συμμορ-

φωθοῦν πρὸς τὴν πολιτικὴν Ὄργανισμοῦ Ξηρῶν Ὄπωρῶν, τῆς ἀφορῶσαν τὰς ἐξαγωγὰς καὶ συνεπιῶσαν τὴν προστασίαν τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς.

Ὁ Ὄργανισμὸς ὑπεχρεώθη νὰ προβῇ εἰς αὐστηρὰς παραστάσεις τὸσον πρὸς τὰς πολιτειακὰς, ὅσο καὶ τὴν συμπολιτειακὴν Κυβέρνησιν δι' ὧν ἠξίωκε τὴν νομοθετικὴν καθύρωςιν τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ὠργανωμένης ἀγορᾶς ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ἵνα ὑποχρεωθοῦν οἱ ἀρνούμενοι νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς κανονισμοὺς του, νὰ τὸ πράξουν.

Τὸ αἷτημα τοῦτο, τῶν παραγωγῶν, ἐπικυρωθὲν καὶ διὰ διενεργηθέντος δημοψηφίσματος μεταξὺ τῶν παραγωγῶν, υἱοθετήθη ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων τῆς Νοτ. Αὐστραλίας καὶ τῆς Βικτωρίας, αἵτινες τὸ 1928 ἱδρύσαν Πολιτειακὰ Ἐπιμελητήρια Ξηρῶν Ὄπωρῶν. Ἐπίσης καὶ ἡ Κεντρικὴ Κυβέρνησις τῆς Κοινοπολιτειακοῦ ἱδρύσε τὸ Κοινοπολιτειακὸν Ἐπιμελητήριον Ἐλέγχου Ἐξαγωγῆς Ξηρῶν Ὄπωρῶν. Τὰ μέλη τῶν ἐπιμελητηρίων αὐτῶν ἦσαν καὶ εἶναι, κατὰ πλειοψηφίαν, παραγωγοί, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν παραγωγῶν.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐπὶ τῆς ἔμπορίας προτάσεων τοῦ Ὄργανισμοῦ Ξηρῶν Καρπῶν, ἐψηφίσθησαν συμπληρωματικῶς νόμοι, τὸσον ὑπὸ τῆς Κοινοπολιτειακῆς Βουλῆς, ὅσο καὶ τῶν Βουλῶν τῶν Πολιτειῶν, εἰς ἃς παράγονται ξηραὶ ὀπῶραι. Ἡ πολιτειακὴ νομοθεσία προέβλεπε ὅτι ἕκαστος παραγωγὸς δὲν ἠδύνατο νὰ πωλῇ μεγαλυτέραν ἐνὸς καθορισμένου ποσοστοῦ ποσότητα ἐκ τῆς παραγωγῆς του ἐντὸς τῆς ἰδίας Πολιτείας του, ἐνῶ ἡ Κοινοπολιτειακὴ νομοθεσία διελάμβανε ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ σταφίδα ἐντὸς τῆς Κοινοπολιτείας, ἐπὶ προηγουμένως δὲν εἶχε διαθέσει ἐπὶ